

SOKSZOR ÚGY ÉRZEM, ÖSSZEROSKADOK

Soproni János

Sokszor úgy érzem összeroskadok,
Többé nem lesznek jó és szép napok.
Nem süt rám a napsugár,
Nem lesz többé tél, se nyár,
Lelkem terhével egyedül vagyok.

Éjszakák törnek rám,
És én úgy érzem megfolyt a magány.
Félelem, fájdalom,
Kínozza lelkem,
hogyan el sem mondhatom.

Megpróbáltam,
hogyan nagy dolgot teszek:
Minden emberhez nagyon jó leszek,
És ha megbántanak
nem lesz szívemben harag,
Ez sem oldotta meg terhemet.

Mit tegyek ezután?
Mikor tűnik fel újra szivárvány?
Lesz-e még megoldás,
Vagy csak a négy fal vesz körül, semmi más?

Van egy út, amit Isten készített,
Csak ott lelsz nyugtot és békességet.
Ez az út, a kereszt, ahol Isten szent Fia,
Minden emberért életét adta.

Még ma jöjj, ahogy vagy,
Hisz Jézus Krisztus téged is elfogad.
Félelem, fájdalom,
Eltűnnek végleg,
s te élhetsz szabadon.

Forrás: www.keresztenydalek.hu